

12 A

Gjuha e prerë (akrostik)

Ca herë kjanjë e me sitë pjet ljetë thom:
Oj Spixana ime! Ku jan e të sillnjën këta djelles?
Rrij me mua edhe njeter cik, mos më lje kështu dreq;
Sa herë ëndrra se do t' të vrisjën e kështu të vranë.
Oj gjella ime! Ku je ti ç' sivet time dritën i dheze?
Vajte me ta e i vetëm si qen i zi më ljeve.
Ike, je ikën e edhe do të ikëç. Pse nëng pundare?
Nëng u vure mbre se jan e të marrën gjithë për fisë?
Copa ljetë binjën ka qiella: jan ljetët e zëmërës time.
E harrove sa herë me gjindjat për tij u zura?
Nëng ke më gjuhën të më fjasëç? E di. Te prijën ata.
Zunë tue të shajtur e pas pak mot të kaluan të tërë.
Oj mëmë! Si të bëmi? Thuajme ti ç' edhe pa gjuhë më fjet .

La lingua mozzata

A volte piango e con gli occhi ricolmi di lacrime sospiro:
O paese mio! Dove intendono portarti questi diavoli?
Rimani ancora un altro po' con me, non andartene così presto;
Quante volte ho sognato che volevano ucciderti e così hanno fatto.
O vita mia! Dove sei tu che hai dato ai miei occhi la luce?
Sei andata via con loro lasciandomi solo, come un cane abbandonato.
Sei svanita, svanisci e svanirai. Perché non ti arresti?
Non ti sei accorta che si stanno prendendo gioco di te?
Cristalli di lacrime vengono giù dal cielo: sono quelle del mio cuore.
Hai forse dimenticato quante volte per te ho litigato con la gente?
Non hai più la lingua per parlarmi? Lo so. Te l'hanno recisa loro.
Hanno iniziato col deriderti e in breve tempo ti hanno derubato tutto.
O madre! Come faremo? Dimmelo tu che anche senza lingua riesci a parlarmi.